

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 29-A DUPĂ RUSALII

*Odovania Praznicului
Botezului Domnului*

(Duminica celor zece leproși)

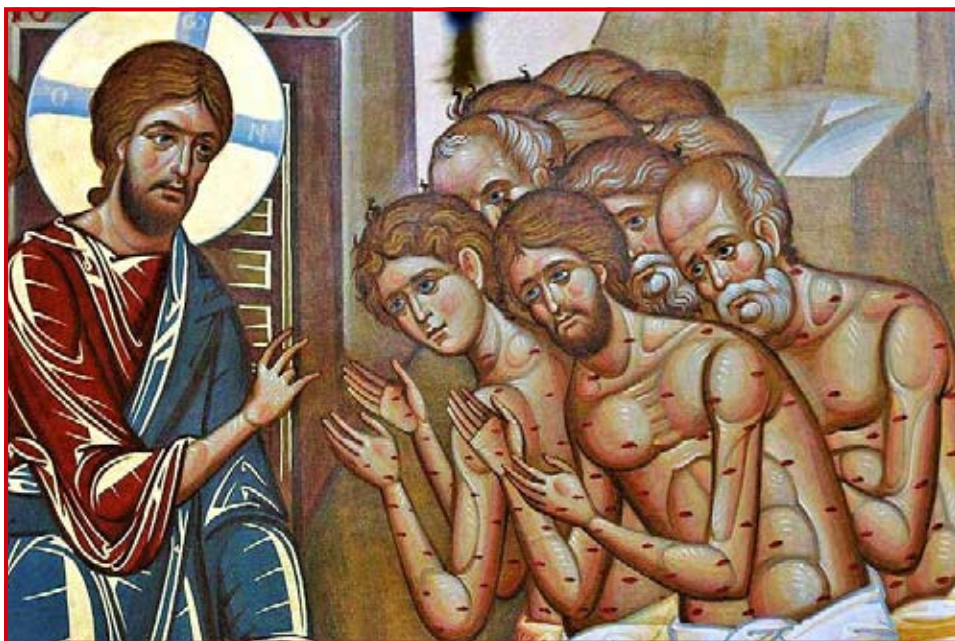
**SFANTA NINA; SFINȚII PĂRINȚI
UCIȘI ÎN SINAI ȘI RAIT**

Astăzi, în Duminica a 29-a după Rusalii, am ascultat cu toții pericopa evanghelică de la Luca, cap. 17 în care ni se descrie minunea săvârșită de către Mântuitorul Iisus Hristos cu cei zece leproși pe care-i tămăduiește de cumplita boală a leprei, precum și modul în care cei 10 au înțeles să se comporte față de Binefăcătorul lor: unul din cei zece a adus mulțumire lui Dumnezeu, iar ceilalți nouă, l-au tratat cu indiferență și ingratitude.

Pe vremea Mântuitorului lepra era o boală îngrozitoare, socotită ca fiind un blestem pentru cel ce o contracta. Boala izolării sau buba albă a secerat și continuă să secece nenumărate vieți mai ales în Asia și Africa. Lepra a fost considerată în Vechiul Testament un blestem pentru necredință în Lege și neascultare față de Dumnezeu. Boala a fost înșușită de fiii lui Israel din Egipt și își face apariția și astăzi. Medicina a rămas neputincioasă, dar se pare că în ultima vreme cercetătorii au reușit să identifice virusul provocator. Sfântul Luca, de profesie medic și cunoscător al bolilor timpului, ne descrie întâlnirea pe care a avut-o Mântuitorul cu acești oropsiți ai soartei. Cei bolnavi de lepră sau bănuți că suferă de ea, erau izolați de familie și de societate în locuri speciale, fapt constatat la toate popoarele Orientului. În Palestina timpului lui Hristos, leproșii erau ținuți la marginea cetăților, închiși sau legați. Alții, cuprinși de bube pe tot corpul, erau aruncați în gropi sau în peșteri, părăsiți de toți, la mila unora care se milostiveau să le arunce de departe câte o bucată de pâine. Umblau goi și desculți arătând ca niște cadavre vii, generând spaimă și frică în sufletul celor care se întâlneau cu ei pe cale. Nu același

RECUNOȘTINȚA – ROD AL LUCRĂRII DUHULUI SFÂNT

lucru s-a petrecut cu Mântuitorul Hristos. Domnul nu s-a înspăimântat de apariția celor zece leproși pentru că a venit pe pământ să cerceteze pe poporul Său și să tămăduiască toată boala și toată neputința. I-a tămăduit cu un singur cuvânt: „duceți-vă și vă arătați preoților” (Luca 17, 14). Leproșii nu aveau nevoie de hrană ci de „mila Domnului”; au crezut în cuvintele Lui și mergeau liniștiți cugetând la lucrarea milei, dar se gândeau că preoții i-au scos afară din sânul familiei, din sinagogă și din cetate iar dacă oamenii îi vor vedea îi vor ucide cu pietre. Astfel gândeau, dar cuvântul Lui Dumnezeu a fost sfânt pentru ei. Nimic nu le-a stat în cale, iar stăruința lor le-a fost răsplătită: mergând pe cale au observat cum rănilor se usucă iar bubele cad de pe ei. Mare minune se întâmplase cu ei: au devenit oameni frumoși, cu chip ales, conștientizând căci cu adevărat Iisus este trimisul și unsul lui Dumnezeu. Nu mai erau hidoși ci plăcuți, deci își recăpătaseră chipul și asemănarea Tatălui ceresc (Facere 1, 26).

Dar cum au răspuns cei zece dragostei dumnezeiești? Doar unul, samarinean de neam, a considerat de cuviință să se întoarcă la Hristos și să-I mulțumească,

pe când ceilalți nouă, iudei de neam, s-au reintegrat repede în sânul comunității lor manifestând față de Binefăcătorul lor nepăsare și ignoranță. Tămăduirea trupească le-a fost suficientă, dar Domnul nu i-a mai deranjat. I-a lăsat în voia lor fără să le mai dăruiască și tămăduire sufletească. Dacă erau recunoscători ar fi primit și tămăduire sufletească și mântuire, așa cum a primit samarineanul recunoscător care s-a întors să mulțumească Domnului: „Scoală-te și du-te; credeați ta te-a mântuit” (Luca 17, 19).

Dumnezeu așteaptă ca omul să-și arate recunoștința pentru tot ceea ce i s-a dăruit, deși El nu are nevoie de noi și de atitudinile noastre. Recunoștința este o virtute sufletească prin care cunoaștem că ceea ce primim nu ni se cuvine, ci este un dar pe care îl primim din bunătatea și generozitatea altora. Mântuitorul Hristos S-a arătat în lume ca să vindece toate bolile și suferințele noastre, dar se întristează când noi uităm să-I mulțumim. Prezența în suflet a unui asemenea sentiment de recunoștință față de Dumnezeu dar și față de semenii, este semnul cel mai evident al unei stări harice, ca rod al lucrării Duhului Sfânt. ❖

Părintele Adrian Chiriță

MĂRTURISIRI ALE CREDINȚEI MÂNTUITOARE ÎN VIAȚA POETULUI MIHAI EMINESCU

În poemul „Rugăciunea unui dac” poetul îl numește pe Dumnezeu „Părinte”, Căruia el I se adresează ca un fiu risipitor. Dar ca să „rumpă” inima Tatălui, el îi cere să-i ștergă fără urmă viața pe care i-a dat-o. Însă Tatăl este Dumnezeu cel veșnic, Care atunci când a creat din nimic a zis: „Să fie!”. Dar cele create nu se pot întoarce în nimic, în neant, pentru că sunt „veșnice”, fie că sunt de-a dreapta, fie că sunt de-a stânga Tatălui.

Poetul se exprimă cu „revoltă” față de ceea ce este el în comparație cu Lumina inimii Tatălui. Căci, starea copilăriei cu inima era o stare a credinței, nădejdei și dragostei, așa cum sunt copiii față de părinți. Starea de fiu este o slavă înainte de vârsta adolescenței și a rămânerii în seama minții proprii, dar fără inimă. Revolta reiese din cuvintele: „Astfel numai, Părinte, eu pot să-și mulțumesc/ Că Tu mi-ai dat în lume norocul să trăiesc”. Însă darul iubirii Părintelui Creator de a-l chema la ființă prin părinții săi, este ca o slavă a părinților și o trecere prin credință de la adolescență în seama vocii Tatălui, pentru a-și salva inima copilăriei împotriva rămânerii în seama minții proprii.

Deosebirea dintre șederea de-a dreapta sau de-a stânga a Părintelui ceresc este ca și deosebirea între viață și moarte. Mântuitorul o descrie ca pe o prăpastie de la sminteala catastrofală de la început, numită „strămtorare mare”, ca și cea de la sfârșit: „cum n-a mai fost de la începutul lumii și nici nu va mai fi” (Mt. 24, 21). Atunci inima omului a fost ruptă de la sânurile părintești și lăsată în seama minții numită „cunoștința binelui și răului” ca într-o temniță a neghinei poftelor.

Nimenea nu poate cere cu atâta patos osândirea din partea Părintelui Ceresc, decât unul care se judecă pe sine la Lumina inimii Tatălui. Părintele său cunoaște mărturisirea înfocată a osândirii de sine, ca răutate sinceră, pe care, însă, nu o smulge ca pe o neghină din grâul inimii fiului Său. Dumnezeu lasă inima fiului Său în seama Luminii Sale prin

Întruparea lui Hristos în care fiul risipitor poate afla sensul vieții și căpăta puterea de întoarcere.

Întruparea și sfințirea vieții lui Hristos prin Jertfa Sa la Înviere, este puterea dezlegării inimii din temnița minții proprii și umplerea ei cu pacea care stăpânește în inimi și covârșește toată mintea (Filip. 4, 7). Lepădarea de sine este pentru fiul risipitor nu doar o urmare a chemării, ci este o putere care scoate din lațul temniței sufletului, de la Cel Care, prin Jertfa Sa: „a dezlegat durerile morții, căci nu putea fi ținut de ea” (F. Ap. 2, 24). Adevărul Său, ca sfințire a vieții Sale prin Jertfa la Înviere a devenit acea „nădejde neclintită și tare care trece dincolo de catapeteasmă, unde El a intrat pentru noi ca Înaintemergător” (Evr. 6, 20), fiind vorba de catapeteasma trupului Său, despre care nu putea spune nimic Maicii Sale la 12 ani în Templu, decât faptul că El se afla „în cele ale Tatălui Său” (Lc. 2, 49) din Templu. Prin Jertfa Sa: „El este cel dintâi născut din morți, ca El să fie întâiul în toate” (Col. 1, 18).

Venirea în sine prin luminile Întrupării ca un dar al Părintelui, și revolta împotriva temniței sufletului au dus și la mărturisirea cu o rară sensibilitate a „credinței cu inima” (Rom. 10, 10): „Așa călătorul în crâng ră-tăcind/ În umbra pădurii cei dese,/ La slaba lumină ce-o vede lucind/ Aleargă mână ca de vânt/ Din noaptea pădurii de iese”. Iar despre minunata pace a bucuriilor copilăriei poetul spune: „Așa-mi zise lin pădurea/ Crengi asupră-mi clătînând/ Fluieram la a ei chemare/ și-am ieșit în câmp răsând/ Astăzi

chiar de m-aș întoarce/ A-nțelege n-o mai pot/ Unde ești copilărie/ Cu pădurea ta cu tot?” Deci poetul are intuiția revelată de Mântuitorul a inimii copilăriei ca măsură de intrare în Împărăția lui Dumnezeu (Mt. 18, 3-5; 18, 10) și a adolescenței intrării inimii sub imperiul minții cu semnul neascultării de părinți și al necredinței în Dumnezeu.

Credința, nădejdea și dragostea, ca slavă a copilăriei cu inima, devin la adolescență cunoștință cu mintea împotriva credinței, siguranță pe fundamentul propriu al vieții împotriva nădejzii și stăpânire asupra apropiatului în locul iubirii cu inima și a dăruirii de sine: „Cugetele inimii omului sunt îndreptate spre rău încă din tinerețile lui” (Facere 8, 21), spunea Dumnezeu după Potop, iar Mântuitorul subliniază acest adevăr: „Și dacă a crescut paiul și a dat în spic, atunci a apărut și neghina” (Mt. 13, 26).

Nedumeriri ale adolescenței sunt așteptate de Dumnezeu pentru a le da răspuns prin Întruparea Fiului Său: „O, stelelor, stelelor/ Ști-veți voi oare/ De ce rămân atâtea în veci/ Și numai omul moare?” Răspunsul lui Dumnezeu prin darul Întrupării este cel al Învierii prin Jertfa lui Hristos din veninul șarpelui morții și cel al sfințirii vieții Sale ca Adevăr, prin voia Tatălui ca izvor al nemuririi. Lumina îngerilor este fără de moarte în cer, iar pe pământ, ca și în cer, în Hristos este o înviere a sufletului din moarte, prin dezlegarea legăturilor neghinei (In. 8, 32).

Credința îl trăiește pe Hristos numai ca pe Cel viu și niciodată ca „stârv” fără înviere (Lc. 17, 37), deoarece în El: „sunt ascunse toate vistierile înțelepciunii și ale cunoștinței” (Col. 2, 3). Așa îl simțea poetul inimii și al copilăriei inimii la maturitate: „El este moartea morții și învierea vieții”. Acesta este adevărul crez al poetului, care a luptat cu vânturile ce răvășesc mințile și cu valurile

care tulbură inimile, pe care numai Hristos le putea certa și așeza, transformându-le în „pacea lui Dumnezeu care covârșește toată mintea”: „Dintre sute de catarge/ Care lasă malurile/ Câte oare le vor sparge/ Vânturile, valurile?”.

Adâncul lui Hristos este Lumina lumii căreia îi dezvăluie deșertăciunea de la suprafața ei, asemănătoare cu mersul sinuos al șarpelui, în sensul mitologic al ciclurilor recurente. Adâncul Său este acel refugiu pentru cei osteniți și împovărați, și liman lin al celor înviforați. Adâncul lui Hristos, ca viață nesinuoasă și lineară, are semnul venirii tainice a Împărăției lui Dumnezeu, deoarece ea este în inimi (Lc. 17, 21).

Poetul căuta cu râvnă acest liman și nimenea nu știe cât de mult fugea el de orice deșertăciune de suprafață, pentru a se regăsi în adâncurile inimii sale atât de încercate de ademenirile de la suprafața vieții din lume. Poetul nu a căutat o temelie a vieții pusă de el însuși, ci a râvnit la lepădarea de sine pentru umplerea inimii și nădejdea dăruirii totale de sine. Această plinătate este mai odihnită decât odihna unui mormânt de la marginea mării.

Regăsindu-se ca într-un liman prin gândurile și amintirile sale, poetul împărtășește imaginea Răstignirii lui Hristos la care se închină el în încăperea sa. Gândurile sale sunt asemănată picăturilor de ceară și: „Cad grele, mângâioase/ și se sfarmă-n suflet trist/ Cum în picuri cade ceara/ La picioarele lui Crist”. Dar, mângâierea lui cea mai mare este rugăciunea către Maica Domnului:

„Rugămu-ne îndurărilor/ Lucefărului mărilor/ Din valul ce ne bântuie/ Înaltă-ne, ne mântuie/ Privirea-și adorată/ Asupra-ne coboară/ O, Maică preacurată/ Și pururea Fecioară/ Marie!”.

Cine ar fi știut să guste mai profund cele zidite de Dumnezeu, ca „cerul senin pe întinsele ape” sau „codrul” pe care îl dorea aproape pentru somnul său cel lin? Căci,

poetul simțea că toate acestea nu sunt din întâmplare, nici din neant, ci sunt darurile iubirii veșnice a lui Dumnezeu. Aceste daruri sunt semnul iubirii Sale veșnice, ca Cel plin de Lumină și de viață „precum în cer așa și pe pământ”. De aceea, îngerii din cer îi numesc pe oameni „frați ai lor” în Hristos (Apoc. 12, 10). ❖

Ianuarie 2018 - Arhidiacon. Ioan Caraza

Mihai Eminescu

Despre Biserică, limba română și Unire

✚ „Desprețuind Biserica noastră națională și înjosind-o, atei și francmasoni cum sunt toți, ei ne-au lipsit de arma cea mai puternică în lupta națională; disprețuind limba prin împeștriri și prin frazeologie străină, au lovit un al doilea element de unitate; disprețuind datinele drepte și vechi și introducând la noi moravurile statelor în decadență, ei au modificat toată viața noastră publică și privată în așa grad încât românul ajunge a se simți străin în țara sa proprie. Odinioară o Biserică plină de oameni, toți având frica lui Dumnezeu, toți sperând de la El mântuire și îndreptându-și viețile după învățăturile Lui. Spiritul speculei, al vânătorii după avere fără muncă și după plăceri materiale a omorât sufletele. (...) Biserica lui Mateiu Basarab și a lui Varlaam, maica spirituală a neamului românesc, care a născut unitatea limbei și unitatea etnică a poporului, ea care domnește puternică dincolo de granițele noastre și e azilul de mântuire națională în țări unde românul nu are stat, ce va deveni ea în mâna tagmei patriotice? Peste tot credințele vechi mor, un materialism brutal le ia locul, cultura secolului, mână-n mână cu sărăcia

claselor lucrătoare, amenință toată clădirea măreață a civilizației creștine.” (14 august 1882, în „Timpul”)

✚ „Biserica răsăriteană e de optsprezece sute de ani păstrătoarea elementului latin de lângă Dunăre. Ea a stabilit și a unificat limba noastră într-un mod atât de admirabil, încât suntem singurul popor fără dialecte propriu-zise; ea ne-a ferit în mod egal de înghițirea printre poloni, unguri, tătari și turci, ea este încă astăzi singura armă de apărare și singurul sprijin al milioanele de români cari trăiesc dincolo de hotarele noastre. Cine-o combate pe ea și ritualurile ei poate fi cosmopolit, socialist, republican universal și orice i-o veni în minte, dar numai român nu e.” (2 februarie 1879, „Liber-cugetător, liberă-cugetare”, în „Timpul”)

✚ *Prin nouri sparți, prin umbra a oamenilor cari
Frământă lumea 'ntreagă în visele lor mari,
Eu văd o stâncă albă, o stâncă de argint
Lucind prin veacuri negre, prin moarte mări lucind,
Lucind peste morminte cu fața ei senină
Și văd ca'n lumea asta fui umbra-i de lumină;
Acea stâncă sublimă ce stă cu capu'n cer
E-unirea României... E visul meu de fier
Ce l-am visat o viață făr' să-l pot ridica.
Azi sufletu-mi înceată, se stinge viața mea,
Dar las o moștenire ce-am scris-o cu-al meu sânge,
Las României toate grozavul frumos vis
Ca'n fruntea ei senină etern să stee scris!
Ridic cupa de aur în sânta pomenire
Celui ce priceput-a înalta lui menire!” ❖
(Eminescu, Mira, Ms. Ac. Rom 2254 fol. 71 v.)*

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 14 - 21 IANUARIE 2018

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 14 ianuarie 2018	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 29-a după Rusalii (a celor 10 leproși) – Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 17 ianuarie 2018	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 19 ianuarie 2018	07 ³⁰ -09 ³⁰ De la 22 ³⁰	Sfânta Liturghie Slujbă de priveghere de toată noaptea
Sâmbătă 20 ianuarie 2018	17 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Vecernie
Duminică 21 ianuarie 2018	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 32-a după Rusalii (a lui Zaheu) – Utrenia, Sf. Liturghie

SFÂNTUL CUVIOS ANTONIE CEL MARE

Răvniitor lui Ilie cu obiceiurile asemănându-te,
Botezătorului cu drepte cărări urmând,
Părinte Antonie, pustiului te-ai făcut locuitor
și lumea ai întărit-o cu rugăciunile tale.
Pentru aceasta roagă-te lui Hristos Dumnezeu
să mântuiască sufletele noastre.
(Troparul Sfântului Antonie cel Mare)

Prăznuit în Biserica Ortodoxă la 17 ianuarie, Sfântul Cuvios Antonie cel Mare este unul dintre cei mai mari asceți ai creștinismului și a rămas în istorie drept întemeietorul vieții monahale, căci de la el începe monahismul de obște în pustia Egiptului.

Vine pe lume în satul Coma din Egiptul de Mijloc, în jurul anului 251, într-o familie de creștini bogați. La vârsta de 18 ani își pierde părinții. Viața sa se schimbă când aude la biserică cuvântul Mântuitorului din Evanghelie (Matei 19, 21), „de voiești să fii desăvârșit, mergi, vinde avuțiile tale și, venind, urmează Mie”. Se hotărăște să-și împartă averea săracilor și să-și încredințeze sora unei comunități de fecioare, pentru ca mai apoi să se retragă în pustie. Locuiește la început într-o colibă nu departe de localitatea de obârșie, sub ascultarea unui alt ascet din zonă, mai în vârstă decât el și mai experimentat. Dorind să meargă pe drumul desăvârșirii, se luptă să se dezbrace de patimi și să se depărteze de grija și pofta lumească.

Până la vârsta de 35 de ani își petrece viața ascetică în acea colibă de la marginea satului natal, iar apoi va trăi într-un mormânt părăsit. Alți 20 de ani și-i va petrece într-o cetate părăsită de pe malul drept al Nilului, la Ispir.

Pe la anul 312 pornește spre Muntele Kolzim, în inima deșertului, în partea de est a Egiptului, unde va întemeia mănăstirea care-i poartă numele până astăzi. Până în anul 356, anul plecării Sfântului din această lume, nu părăsește acest loc decât în două rânduri: o dată pentru a-și vizita ucenicii și a doua oară pentru a face o călătorie la Alexandria, unde îl susține pe Sfântul Atanasie cel Mare în lupta împotriva ereziei ariane.

Deși își dorește o viață de asceză și rugăciune, ducându-i-se faima de vindecător, este vizitat de mulți oameni ce vin pentru a fi tămăduiți de Avva Antonie. Sfântul le spune că Mântuitorul Iisus Hristos este cel ce face minuni, Lui să se roage și să-I mulțumească cu toții, căci prin credință și rugăciune vor fi izbăviți de Domnul.

Sfântul Antonie cel Mare a fost un mare învățător al călugărilor, Patericul consemnând multe din cuvintele sale. Era și un mare văzător cu duhul, căci în timp ce se ruga, a văzut sfârșitul plin de lumină al vieții prietenului său Amun, care trăia la o distanță de 13 zile de mers față de Muntele Kolzim.

Sfântul Atanasie cel Mare, cel care i-a scris viața imediat după adormirea sa, spune că Sfântul Antonie a trăit până la vârsta de 105 ani și că și-a cunoscut mai dinainte sfârșitul, poruncind ucenicilor săi apropiați să nu dezvăluie nimănui locul în care a fost îngropat. Aceștia au păstrat taina tot restul vieții.

Sfântul Antonie este omul sfințeniei, al credinței și al urmării necondiționate a cuvintelor Mântuitorului. De aceea, pentru noi este astăzi un model și o culme a vieții duhovnicești într-o societate în care reperele morale sunt tot mai puține. Sfântul Antonie cel Mare s-a confruntat și el cu o societate ostilă creștinismului. Tocmai pentru acest motiv, este pentru noi un model al păstrării credinței și al afirmării ei, indiferent de timpul în care trăim. Până astăzi el ne arată că sfințenia

Cuvinte din Pateric

Despre Avva Antonie

✦ Unul care vâna sălbăticiuni în pustie l-a văzut pe avva Antonie veselindu-se cu frații și s-a scandalizat. Iar bătrânul, vrând să-l înduplece că trebuie din vreme în vreme să te pogori la frați, îi spuse: ia o săgeată în arc și încoardă. Și când el făcu așa, îi zise iar: mai încoardă. El mai întinse, și iar: încoardă. Îi răspunse vânătorul: dacă încord peste măsură, se frânge arcul. Iar bătrânul: așa și cu lucrarea lui Dumnezeu, dacă se încoardă frații peste măsură, se frâng curând. Așa că trebuie din vreme în vreme să avem îngăduință cu ei. Și auzind vânătorul se smeri, și lămurindu-se mult pe seama bătrânului plecă. Iar frații se duseră la locurile lor întăriți.

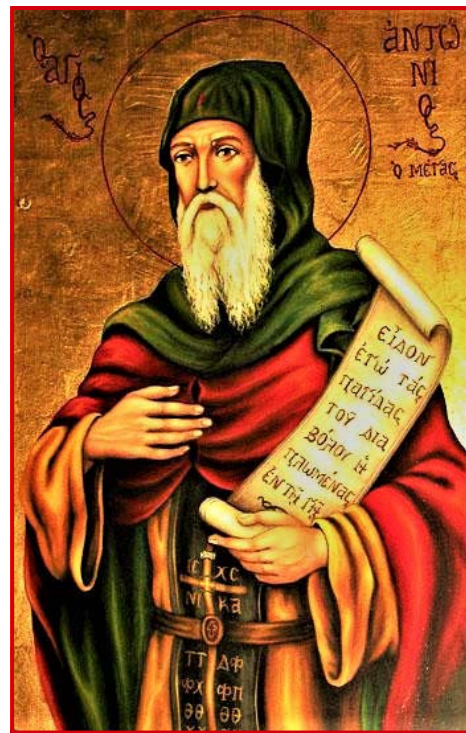
✦ Aveau trei dintre părinți obiceiul ca să vină în fiecare an la avva Antonie. Și doi îl întrebau despre gânduri și despre mântuirea sufletului, unul tăcea mălc fără să întrebe nimic. Și într-un târziu îi spuse avva Antonie:

– Iată că vii de atâta amar de vreme aici și nu mă întrebi nimic.

– Îmi ajunge că te văd, părinte.

✦ Au venit frați la avva Antonie zicând: spune-ne un cuvânt prin care să ne mântuim. – Ați auzit Scriptura, vă ajunge. Iar ei: și de la tine vrem să auzim, părinte.

– Spune Evanghelia, „Dacă te lovește

nu este apanajul unei generații, al unui timp din istorie, ci este răspunsul permanent al creștinului autentic, plin de iubire, credință și fapte bune, la iubirea lui Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului. Și nimic nu justifică lipsa de credință prin contextul istoric și social, secularizant și globalizant în care trăim. ✦

cineva peste obrazul drept, întinde-i-l și pe celălalt” (Matei 5, 39).

– Nu putem face așa.

– Dacă nu-l puteți întinde și pe celălalt, atunci răbdați măcar unul.

– Nici asta nu putem.

– Dacă nu puteți nici asta, atunci măcar nu răspundeți cu rău pentru rău.

– Nici asta nu putem.

Atunci îi spuse bătrânul ucenicului său: fă-le puțină fiertură, căci sunt neputincioși. Și lor le zise: dacă aia nu puteți, aia nu vreți, ce să vă fac? Trebuie să rugăciuni.

✦ Tot avva Antonie, cu mintea ațintită la genunea judecăților lui Dumnezeu, a întreat: Doamne, cum de mor unii tineri, și alții la adânci bătrâneți? De ce sunt săraci unii, iar alții se îmbogățesc? De ce nedreptii se îmbogățesc, iar dreptii sunt săraci?

Și iată că o voce i-a zis: Antonie, ai grijă de tine. Căci acestea sunt judecățile lui Dumnezeu, și ție nu ți se cade să le știi.

✦ A mai spus: Dumnezeu nu îngăduie ca neamul de acum să fie încercat ca cele dinainte, căci știe că sunt slabi și nu rabdă.

✦ A spus avva Antonie: va veni o vreme când vor înnebuni oameni, și dacă vor vedea pe unul nesmintit, se vor ridica împotriva lui, zicând: aiurezi – pentru că nu va fi ca ei. ✦